

Sygn. akt V CSK 92/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa "I. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością" w B.
przeciwko R. w C.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 września 2017 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki I. sp. z o.o. z siedzibą w B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 września 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in. postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Skarżąca zasadność tej przesłanki upatruje w naruszeniach materialnych i procesowych norm prawnych uregulowanych w szeregu przepisach, których konsekwencją miało być wadliwe przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że nie doszło do przedawnienia roszczenia mającego uzasadniać żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Skarżąca przedstawiła w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania rozbudowany wywód prawny mający wspierać tezę o występowaniu tej przyczyny kasacyjnej, jednak argumentacja ta nie potwierdza tezy o rażącym naruszeniu prawa.

Należy zwrócić uwagę, że okoliczności faktyczne, którymi związany jest Sąd Najwyższy, wskazują, iż doszło do uznania niewłaściwego, jako niebudzącego wątpliwości jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela (prośby o prolongatę terminu, deklaracje o gotowości dobrowolnej zapłaty połączone z częściowymi spłatami należności, oświadczenie zamieszczone odręcznie na projekcie umowy z 13 października 2010 r.). Z ustaleń wynika niewątpliwie, że dłużnik wyartykułował oświadczenie wiedzy co do skonkretyzowanego długu. Wystarcza to do przyjęcia, że miało miejsce niewłaściwe uznanie długu, prowadzące do przerwania biegu przedawnienia, skoro zachowanie dłużnika uzasadniało przekonanie wierzyciela, że świadczenie na jego rzecz zostanie spełnione (zob. np. wyroki SN z dnia 25 marca 2010 r., sygn. akt I CSK 457/09, OSNC Zbiór Dodatkowy D/2010, poz. 112, z dnia 15 listopada 2007 r., sygn. akt II CSK 347/07, z dnia 16 lutego 2005 r., sygn. akt IV CK 492/04, www.sn.pl, z dnia 23 marca 2004 r., sygn. akt V CK 346/03, nie publ.). Oczywiście naruszenia nie uzasadnia również argument odnoszący się do niewłaściwej reprezentacji, bowiem osoba reprezentująca pozwaną spółkę w charakterze prezesa jednoosobowego zarządu została wykreślony z KRS dopiero w 2013 r.

Nie bez znaczenia pozostają też okoliczności, które w ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadniałyby zastosowanie normy prawnej uregulowanej w art. 5 k.c. Sposób postępowania skarżącej i jej byłego reprezentanta, a nadal wyłącznego udziałowca, opisany szczegółowo w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego nie wskazuje, aby i w tym zakresie Sąd II Instancji naruszył normy prawne w sposób rażący, skutkujący oczywistym uzasadnieniem skargi kasacyjnej.

W odniesieniu do zarzutów naruszenia prawa procesowego należy przypomnieć, że w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalna jest polemika ze stanem faktycznym, nie jest też dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

jw